

félúton

kezemben letépett gomb
szemem
törött üveg
tétován mozdulok
s néha betévedek tekinteted
könnypárás sikátorába

*

félúton megállunk
arcra bukott árnyékunkra
havat kotul a szél
s lassan ránk telepszik az ablakokra dermedt
jégvirágok némasága

hajnalok

1.
fehér hajú a csönd
követi a madarak röptét
hangtalanul matat
álmaid morzsái közt
2.
jeges kéz markolja
éjszakáidat
lovak patái dübörögnek
valaki érkezik
valaki elmegy
3.
eggyé olvadnak a hangok
– a rozsdálló fényben üres
szívű kopjafák a jegenyék

a daloknak nincsen arcuk

(Szivi János emlékének)

begombolt magányunk
horizontján
elbitangolt szavak
nyomorognak –

szétmorzsolt percek
a múlt szakadékában:
a lemetszett szárnyú idő
akár egy vonatablak
mocskos üveglapja –

ajtót nyitunk a sercegő
gyertya fényének
bár tudjuk: a daloknak
nincsen arcuk amíg ólmot
virágozik a szív –

por és hamu

harang kondul
messzi hegyek mögül
szív
k(utak – ének)
öble
szelíd mormolása
eml(éke)d kutatom
nevetésed
sza/VAK/ba r(ejtett)álmaim
/SZÍV/ár-árnyait
de látom:
ját/ÉKSZERE/k VAGYUNK
Isten /POR/táján
ÉS HAMU –